

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2026 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA	Danuta Kania (spr.)
Sędzia WSA	Andrzej Cichoń
Sędzia WSA	Arkadiusz Koziarski

po rozpoznaniu w trybie uproszczonym w dniu 5 marca 2026 r.
sprawy ze skargi Stowarzyszenia Sieć Obywatelska-Watchdog Polska z siedzibą
w Warszawie
na bezczynność Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego
w przedmiocie rozpatrzenia wniosku z dnia 18 września 2025 r. o udostępnienie
informacji publicznej

- 1. zobowiązuje Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego do rozpatrzenia wniosku z dnia 18 września 2025 r. o udostępnienie informacji publicznej, w terminie 14 dni od daty doręczenia prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy;**
- 2. stwierdza, że bezczynność Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa;**
- 3. oddala skargę w pozostałym zakresie;**
- 4. zasądza od Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego na rzecz skarżącego Stowarzyszenia Sieć Obywatelska-Watchdog Polska z siedzibą w Warszawie kwotę 580 (słownie: pięćset osiemdziesiąt) złotych, tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
Magdalena Morawiec

referent

UZASADNIENIE

Przedmiotem skargi Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska z siedzibą w Warszawie (dalej: „Stowarzyszenie”, „strona skarżąca”) jest bezczynność Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego (dalej: „organ”) w przedmiocie rozpoznania wniosku z dnia 18 września 2025 r. o udostępnienie informacji publicznej.

Z akt sprawy wynika, że pismem z dnia 18 września 2025 r. Stowarzyszenie zwróciło się do Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego o udostępnienie kalendarza Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego za okres od dnia 1 maja do dnia 15 września 2025 r., w zakresie obejmującym informacje o spotkaniach służbowych, wydarzeniach publicznych oraz innych aktywnościach związanych z pełnieniem funkcji publicznej.

W piśmie z dnia 1 października 2025 r. organ poinformował, że żądany kalendarz Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego nie stanowi informacji publicznej w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2022 r., poz. 902), dalej: „u.d.i.p.”, lecz dokument wewnętrzny organu.

Powołując się na poglądy orzecznictwa organ wskazał, że narzędzie biurowe, pomocnicze, wspomagające organizację pracy organu administracji publicznej, jakim jest kalendarz spotkań, nie jest nośnikiem informacji publicznej, ponieważ służy jedynie pomocniczo realizacji zadań publicznych, nie przesądza jednakże kierunków działania organu.

Nadto organ wskazał, że terminarz spotkań, kalendarz, czy inne dokumenty związane z planowaniem działalności podmiotu nie stanowią dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 6 ust. 2 u.d.i.p. Kalendarz organu nie jest dokumentem urzędowym, bowiem nie stanowi ani oświadczenia woli, ani oświadczenia wiedzy, nie jest też kierowany do innego podmiotu bądź składany do akt sprawy.

Organ podał również, że cechą dokumentów wewnętrznych jest to, że zostają wytworzone tylko na potrzeby podmiotu, który je wytworzył, i nie przedstawiają jego stanowiska na zewnątrz, nie zostają bezpośrednio wykorzystane w szeroko rozumianym procesie decyzyjnym. Dokumenty wewnętrzne służą wprawdzie realizacji jakiegoś zadania publicznego, ale nie przesądzają o kierunkach działania organu. Dokumenty takie służą wymianie informacji, zgromadzeniu niezbędnych materiałów, uzgadnianiu poglądów i stanowisk. Mogą mieć dowolną formę, nie są jednak wiążące

co do sposobu załatwienia sprawy, nie są w związku z tym wyrazem stanowiska organu i nie stanowią informacji publicznej. Terminarze spotkań czy inne dokumenty usprawniające lub systematyzujące działalność wewnętrzną podmiotów, związane z planowaniem przedsięwzięć, nie poświadczają faktycznej aktywności publicznej podmiotów, nie dowodzą faktów, zatem bez wątpienia nie mają waloru dokumentu zawierającego informacje publiczne.

Pismem z dnia 17 listopada 2025 r. Stowarzyszenie wniosło do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na bezczynność Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w przedmiocie rozpoznania wniosku z dnia 18 września 2025 r. zarzucając organowi:

- 1) art. 61 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez jego niezastosowanie i nieudostępnienie stronie skarżącej informacji publicznej w postaci kalendarza Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego za okres od 1 maja do 15 września 2025 r., w zakresie obejmującym informacje o spotkaniach służbowych, wydarzeniach publicznych oraz innych aktywnościach związanych z pełnieniem funkcji publicznej, pomimo iż każdemu przysługuje prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne,
- 2) art. 31 ust. 3 Konstytucji RP poprzez błędne uznanie, iż można ograniczyć konstytucyjne prawo do informacji, pomimo braku wyraźnego przepisu ustawowego zezwalającego na ograniczenie, z uwagi na wewnętrzny charakter dokumentu,
- 3) art. 1 ust. 1, art. 6 ust. 1 pkt 3 u.d.i.p. poprzez ich niezastosowanie i uznanie, że istnieje kategoria dokumentów nazwana dokumentami wewnętrznymi, niezdefiniowana przez u.d.i.p., która mimo, iż dotyczy funkcjonowania podmiotów publicznych, nie może być udostępniona.

W związku z powyższymi zarzutami Stowarzyszenie wniosło o:

- 1) zobowiązanie organu do rozpoznania wniosku z dnia 18 września 2025 r. o udostępnienie informacji publicznej,
- 2) stwierdzenie, że bezczynność organu miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa,
- 3) wymierzenie organowi grzywny w wysokości określonej w art. 154 § 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r., poz. 935 ze zm.), dalej: „p.p.s.a.”,
- 4) zasądzenie na rzecz Skarżącego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W motywach skargi podniesiono w szczególności, że pojęcie dokumentu wewnętrznego nie funkcjonuje w ustawie o dostępie do informacji publicznej, a zostało wytworzone przez orzecznictwo sądowe. Co więcej, kwestia dostępu do kalendarzy była przedmiotem rozpoznania przez Europejski Trybunał Praw Człowieka (skarga nr 10103/20), gdzie ETPC uznał, że kalendarz osoby pełniącej funkcję publiczną - w zakresie odnoszącym się do jej obowiązków służbowych - stanowi informację, do której dostęp podlega ochronie konwencyjnej.

Wskazano, że stosownie do art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Oznacza to, że prawo stanowi kompetencję do działania oraz stanowi źródło nakazów i zakazów wyznaczających ramy prawne tego działania. Kompetencji do działania nie można domniemywać. Tym samym organ nie mógł stworzyć - jako podstawy odmowy udzielenia informacji - pojęcia, które nie zostało nigdzie zdefiniowane (nie jest pojęciem normatywnym). Pojęcie nienormatywne nie może stanowić ograniczenia konstytucyjnego prawa. Jeżeli w celu realizacji uprawnienia wskazanego w art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP miałyby wystąpić ograniczenie jawności ze względu na charakter wewnętrzny określonych informacji, to byłoby to zapewne ujęte w ustawie o dostępie do informacji publicznej.

W niniejszej sprawie organ nie przedstawił żadnego argumentu, aby wykazać, że odmowa udostępnienia wnioskowanej informacji służyła jakimkolwiek uzasadnionemu celowi lub była „konieczna w społeczeństwie demokratycznym”. Stowarzyszenie wystąpiło natomiast o udostępnienie informacji w zakresie związanym z pełnieniem funkcji publicznej. Podmioty publiczne powinny działać w zgodzie z zasadą transparentności. Prawo dostępu do informacji przysługujące każdemu jest niezbędną przesłanką istnienia społeczeństwa obywatelskiego i jednym ze sposobów kontroli organów państwa. Prawo do uzyskiwania informacji obejmuje również dostęp do dokumentów. Wszelkie ograniczenia tego prawa powinny mieć wyjątkowy charakter i powinny wynikać z przepisu rangi ustawowej.

Podkreślono, że organ nie udostępniając stronie skarżącej informacji we wnioskowanym zakresie dopuścił się oczywistego naruszenia konstytucyjnego prawa do informacji, co winno skutkować uznaniem, że bezczynność organu miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa. Fakt stosowania ograniczenia, które nie wynika z ustawy, a w konsekwencji pozbawienie Stowarzyszenia prawa do informacji, należy oceniać negatywnie, w kategoriach rażącego naruszenia prawa, co powinno prowadzić do zastosowania sankcji w postaci wymierzenia grzywny.

Sygn. akt II SAB/Wa 1014/25

W odpowiedzi na skargę Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego wniósł o oddalenie skargi jako bezzasadnej. Zaznaczył, iż w skardze nie wskazano w sposób właściwy organu, którego beczynność została zaskarżona. Skierowanie skargi na beczynność „Prezesa Sądu Najwyższego” stanowi brak formalny i może budzić wątpliwości także z punktu widzenia dopuszczalności skargi.

W uzasadnieniu organ podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Dodatkowo wskazał, że Europejski Trybunał Praw Człowieka, działając na podstawie art. 10 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, wydał w dniu 21 marca 2024 r. wyrok w sprawie Sieć Obywatelska Watchdog Polska przeciw Polsce (skarga nr 10103/20) w którym podniesiono, że nie wszystkie dokumenty znajdujące się w posiadaniu podmiotu publicznego muszą być udostępniane, przy czym odmowa udostępnienia dokumentu powinna być uzasadniona brakiem danych publicznych znajdujących się w żądanym dokumencie (por. A. Chmielarz-Grochał; ZNSA rok 2024, nr 5, s. 73). W piśmie z dnia 1 października 2025 r., organ - znając treść żadanego kalendarza - uznał, że żądany dokument nie zawiera informacji publicznej, ponieważ jest narzędziem biurowym, pomocniczym, wspomagającym organizację pracy organu. Nie jest nośnikiem informacji publicznej, ponieważ służy jedynie pomocniczo realizacji zadań publicznych przez organ, nie przesądza jednakże kierunków działania organu. Tym samym organ wykazał i uzasadnił przyczyny, dla których uznał, że żądany dokument nie zawiera informacji publicznej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Sprawa została rozpoznana w trybie uproszczonym na podstawie art. 119 pkt 4 p.p.s.a.. Przepis ten stanowi, że sprawa może być rozpoznana w trybie uproszczonym jeżeli przedmiotem skargi jest beczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania. W trybie uproszczonym sąd rozpoznaje sprawę na posiedzeniu niejawnym w składzie trzech sędziów (art. 120 p.p.s.a.).

Zgodnie z art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 2167) oraz art. 3 § 1 p.p.s.a., sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej.

W myśl art. 58 § 1 p.p.s.a. Sąd odrzuca skargę: 1) jeżeli sprawa nie należy do właściwości sądu administracyjnego; 2) wniesioną po upływie terminu do jej wniesienia; 3) gdy nie uzupełniono w wyznaczonym terminie braków formalnych

skargi; 4) jeżeli sprawa objęta skargą pomiędzy tymi samymi stronami jest w toku lub została już prawomocnie osądzona; 5) jeżeli jedna ze stron nie ma zdolności sądowej albo jeżeli skarżący nie ma zdolności procesowej, a nie działa za niego przedstawiciel ustawowy albo jeżeli w składzie organów jednostki organizacyjnej będącej stroną skarżącą zachodzą braki uniemożliwiające jej działanie; 5a) jeżeli interes prawny lub uprawnienie wnoszącego skargę na uchwałę lub akt, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, nie zostały naruszone stosownie do wymagań przepisu szczególnego; 6) jeżeli z innych przyczyn wniesienie skargi jest niedopuszczalne.

W ocenie Sądu w sprawie nie wystąpiła żadna z przesłanek, o których mowa w ww. przepisie. Określenie podmiotu skargi jako „Prezesa Sądu Najwyższego”, jakkolwiek nieprawidłowe, nie stanowi o niedopuszczalności skargi, tym bardziej, że już w treści zarzutów skargi podmiot ten został określony prawidłowo, tj. jako „Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego” (s. 14 i 14 verte akt sądowych). Uznać zatem należy, że ww. nieprawidłowość jest wynikiem omyłki strony skarżącej i nie stanowi podstawy do odrzucenia skargi.

Stosownie do art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a. kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje m.in. orzekanie w sprawach skarg na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach określonych w pkt 1 - 4 lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadku określonym w pkt 4a.

Bezczynność organu administracji publicznej zachodzi wówczas, gdy w prawie ustalonym terminie organ ten nie podjął żadnych czynności w sprawie lub wprawdzie prowadził postępowanie, ale mimo istnienia ustawowego obowiązku nie zakończył go wydaniem w terminie decyzji, postanowienia lub też innego aktu lub nie podjął stosownej czynności. Skarga na bezczynność organu ma zasadniczo na celu ochronę procesową strony poprzez załatwienie sprawy zgodnie z obowiązującymi przepisami.

W myśl art. 149 § 1 p.p.s.a., sąd, uwzględniając skargę na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 1 - 4: 1) zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu, interpretacji albo do dokonania czynności, 2) zobowiązuje organ do stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikających z przepisów prawa, 3) stwierdza, że organ dopuścił się bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania. Jednocześnie sąd stwierdza, czy bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organ miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa (§ 1a). W myśl

art. 149 § 2 p.p.s.a., sąd, w przypadku, o którym mowa w § 1, może ponadto orzec z urzędu albo na wniosek strony o wymierzeniu organowi grzywny w wysokości określonej w art. 154 § 6 lub przyznać od organu na rzecz skarżącego sumę pieniężną do wysokości połowy kwoty określonej w art. 154 § 6.

Stwierdzając brak podstaw do uwzględnienia skargi na bezczynność organu, sąd administracyjny - na zasadzie art. 151 p.p.s.a. - skargę oddala.

Na gruncie ustawy o dostępie do informacji publicznej podmiot, do którego wpłynął wniosek o udostępnienie informacji publicznej może: 1) udostępnić informację publiczną, gdy jest jej dysponentem oraz nie zachodzą przesłanki wyłączające jej udostępnienie, określone w art. 5 ustawy; podmiot obowiązany dokonuje tego w formie czynności materialno-technicznej (art. 13 ustawy); 2) poinformować stronę że: a) wniosek nie znajduje podstaw w przepisach ustawy, gdyż żądanie nie dotyczy informacji publicznej; b) podmiot zobowiązany nie jest dysponentem żądanej informacji publicznej (art. 1 ust. 1 i art. 4 ust. 3 ustawy); c) w sprawie obowiązuje odrębny tryb udostępnienia informacji publicznej (art. 1 ust. 2 ustawy); 3) odmówić udostępnienia informacji publicznej z przyczyn wymienionych w art. 5 (art. 16 i art. 17 ustawy), 4) odmówić udostępnienia informacji publicznej przetworzonej (art. 3 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 16 i art. 17 ustawy); 6) umorzyć postępowanie (art. 14 ust. 2 ustawy).

W przypadku niepodjęcia przez adresata wniosku ww. prawnych form działania, strona ma prawo kwestionowania bezczynności organu zawsze, gdy uznaje, że żądane przez nią informacje są informacjami publicznymi i powinny być jej udostępnione w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Stosownie do art. 4 ust. 1 u.d.i.p. obowiązane do udostępnienia informacji publicznej są władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne. W świetle powyższego przepis Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego jest podmiotem obowiązany do udostępnienia informacji publicznej.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 u.d.i.p. informacją publiczną jest każda informacja o sprawie publicznej. Ustawa nie definiuje pojęcia „sprawy publicznej”, niemniej jednak w zakres przedmiotowy tego pojęcia wpisuje się każdy przejaw działalności organów władzy publicznej oraz podmiotów wykonujących zadania publiczne lub dysponujących mieniem publicznym, tj. takiej aktywności tych podmiotów, która dotyczy sfery faktów i jest ukierunkowana na wypełnianie zadań publicznych oraz realizowanie określonych interesów i celów publicznych.

Sygn. akt II SAB/Wa 1014/25

„Informacją publiczną” jest zatem każda wiadomość wytworzona przez władze publiczne oraz osoby pełniące funkcje publiczne, a także inne podmioty, które realizują zadania i cele publiczne bądź gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa w zakresie swoich kompetencji. Podkreśla się, że taki charakter ma również wiadomość niewytworzona przez podmioty publiczne, lecz odnosząca się do tych podmiotów, o ile dotyczy faktów i danych o charakterze publicznym (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 30 września 2015 r., sygn. akt I OSK 2093/14; z dnia 29 kwietnia 2020 r., sygn. akt I OSK 1574/19; CBOSA). O zakwalifikowaniu określonej informacji, jako podlegającej udostępnieniu w rozumieniu u.d.i.p., decyduje kryterium rzeczowe, tj. treść i charakter informacji. Walor „publiczny” należy zatem przypisać tym informacjom, które odnoszą się do publicznej sfery działalności władz publicznych oraz innych podmiotów realizujących określone zadania i cele publiczne.

Rodzaje informacji publicznej ustawodawca określił w art. 6 ust. 1 u.d.i.p. wskazując, że udostępnieniu podlega informacja publiczna w szczególności o: podmiotach, o których mowa w art. 4 ust. 1, w tym o przedmiocie działalności i kompetencjach (art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. c u.d.i.p.); organach i osobach sprawujących w nich funkcje i ich kompetencjach (art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. d u.d.i.p.); majątku, którym dysponują (art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. f u.d.i.p.); zasadach funkcjonowania podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1, w tym o trybie działania władz publicznych i ich jednostek organizacyjnych (art. 6 ust. 1 pkt 3 lit. a u.d.i.p.); danych publicznych (art. 6 ust. 1 pkt 4 u.d.i.p.). Zwrot „w szczególności” wskazuje bezpośrednio, że katalog objęty ww. przepisem nie ma charakteru zamkniętego, a stanowi jedynie przykładowe wyliczenie, co prowadzi do wniosku, że - co do zasady - wszystko, co wiąże się bezpośrednio z funkcjonowaniem i trybem działania podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 u.d.i.p., stanowi informację publiczną (T. R. Aleksandrowicz, Komentarz do ustawy o dostępie do informacji publicznej, Wyd. LexisNexis, 2002 r., s. 136 i nast.; M. Jaśkowska, Dostęp do informacji publicznej, Toruń 2002, s. 25 i nast.).

W świetle powyższego informacje będące przedmiotem wniosku Stowarzyszenia są informacjami publicznymi w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p.

Wskazać należy, że Stowarzyszenie wnioskowało o udostępnienie kalendarza Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego za okres od dnia 1 maja do dnia 15 września 2025 r., „w zakresie obejmującym informacje o spotkaniach służbowych, wydarzeniach publicznych oraz innych aktywnościach związanych z pełnieniem funkcji publicznej”.

Sygn. akt II SAB/Wa 1014/25

Udzielając odpowiedzi na wniosek organ wskazał, że kalendarz jako nośnik informacji, narzędzie biurowe, pomocnicze, wspomagające pracę organu, nie jest informacją publiczną, lecz dokumentem wewnętrznym.

Jednakże przedmiotem wniosku Stowarzyszenia nie było udostępnienie „narzędzia biurowego”, tj. nośnika informacji będącego odzwierciedleniem wewnętrznej organizacji pracy organu, lecz udostępnienie informacji o działalności organu, a ściślej o spotkaniach służbowych jakie Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego odbył we wskazanym okresie, o wydarzeniach publicznych oraz o pozostałych aktywnościach podjętych przez organ w związku z pełnioną funkcją publiczną. Wnioskowany „kalendarz” należy bowiem rozumieć jako „harmonogram” czy też „listę” wydarzeń z udziałem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, jakie odbyły się we wnioskowanym okresie, tj. jako harmonogram wydarzeń dotyczących publicznej działalności Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, a nie jako techniczne narzędzie biurowe służące jedynie pomocniczo realizacji zadań organu, jednak nie przesądzające kierunków działania i nie mające wiążącego charakteru.

Zauważyć należy, że w dotychczasowym orzecznictwie sądów administracyjnych jako istotną kwestię wskazywano, czy występując o informację publiczną w postaci „kalendarza spotkań” wnioskodawca zwracał się o konkretne narzędzie biurowe, tj. „notatnik”, czy też zwracał się o udostępnienie mu „harmonogramu spotkań”. W tym zakresie uznawano bowiem, że kalendarz spotkań w rozumieniu „notatnika” nie jest informacją publiczną, gdyż nie stanowi dokumentu urzędowego, służy wyłącznie organizacji pracy i nie wyznacza kierunków działania organu, mając wyłącznie charakter roboczy i techniczny (por. m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 marca 2017 r., sygn. akt I OSK 1504/15; CBOSA). Inaczej kwalifikowano natomiast informację dotyczącą spotkań/wydarzeń określonej osoby pełniącej funkcje publiczne. W tym zakresie uznawano bowiem, że żądanie informacji o spotkaniach określonej władzy, na których omawiane były sprawy publiczne i które odbywały się w ramach realizacji zadań publicznych, pozostaje w związku z ustawową działalnością tego organu, a tym samym posiada walor informacji publicznej (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 10 maja 2023 r., sygn. akt III OSK 2126/21; z dnia 15 lipca 2022 r., sygn. akt III OSK 1374/21; j.w.).

W powołanym przez stronę skarżącą wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowiek z dnia 21 marca 2024 r. w sprawie Obywatelskiej Sieci Watchdog Polska (skarga nr 10103/20) przeciwko Polsce (publ. LEX nr 3695873), Trybunał, odwołując

się do stanowiska Naczelnego Sądu Administracyjnego, który wskazywał, że występując o kalendarz spotkań wnioskodawca może inaczej sformułować swoje żądanie, to jest jako żądanie uzyskania informacji o liście spotkań, jakie dana osoba wykonująca funkcje publiczne w danym okresie odbyła, wyraził stanowisko, że niezależnie od sposobu w jaki wnioskodawca sformułował żądanie, jasnym było, że poszukując informacji o kalendarzach spotkań wnioskodawca szukał informacji o spotkaniach jakie wskazane przez wnioskodawcę osoby publiczne odbyły. Trybunał podkreślił jednocześnie polityczny charakter rozpatrywanej sprawy oraz zwrócił uwagę na szczególne w ocenie Trybunału okoliczności, w tym rolę organizacji społecznych występujących o udzielenie informacji publicznych będących przedmiotem aktualnego zainteresowania publicznego, w tym kwestii szeroko dyskutowanych w mediach.

Trybunał podkreślił również, że władze krajowe nie przedstawiły żadnego argumentu, ani w postępowaniu krajowym, ani w oświadczeniach złożonych przez stronę rządową, potwierdzającego, by odmowa dostępu do informacji wnioskowanej przez skarżącą organizację pozarządową realizowała jakikolwiek uzasadniony prawnie cel, lub by była „niezbędna w demokratycznym społeczeństwie”. Trybunał miał na uwadze fakt, że dostęp do pewnych rodzajów informacji może być ograniczony ze względów bezpieczeństwa, w celu ochrony tajemnicy państwowej lub życia prywatnego innych osób. Jednak władze krajowe nie powołały się na żaden z tych powodów jako uzasadnienie odmowy dostępu do informacji. Bez uwzględnienia szczególnych okoliczności sprawy ograniczyły swoją argumentację do stwierdzenia, że informacje wnioskowane przez skarżącą organizację pozarządową nie mogą być uznane za „publiczne” w rozumieniu przepisów prawa krajowego i w związku z tym nie podlegały ujawnieniu.

Powyżej zaprezentowane stanowiska, to jest stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego, że informacja o „kalendarzu spotkań” w rozumieniu „notatnika” nie jest informacją publiczną, a informacja o „kalendarzu spotkań” w rozumieniu „harmonogramu spotkań” jest informacją publiczną, oraz stanowisko Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, potwierdzają, że w przedmiotowej sprawie organ dokonał błędnej kwalifikacji żądanej informacji jako takiej, która nie posiada waloru informacji publicznej w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p. Informacja o działalności publicznej Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego (spotkaniach, wydarzeniach, innych aktywnościach realizowanych w związku z pełnieniem funkcji publicznej), dotycząca sfery faktów, choćby ujęta w formie kalendarza (harmonogramu, listy), jest informacją

Sygn. akt II SAB/Wa 1014/25

publiczną, a wniosek dotyczący udostępniania ww. informacji podlega rozpoznaniu w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Uwzględniając powyższe Sąd zobowiązał Pierwszego Prezesa Sądu najwyższego do rozpoznania wniosku Stowarzyszenia z dnia 18 września 2025 r. o udostępnienie informacji publicznej w terminie 14 dni od daty doręczenia odpisu prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy (art. 149 § 1 pkt 1 p.p.s.a.), o czym orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Jednocześnie Sąd stwierdził, że bezczynność organu nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa (art. 149 § 1a p.p.s.a.), o czym orzekł jak w punkcie 2 sentencji wyroku. Oceniając tę kwestię Sąd wziął pod uwagę, że kwalifikacja naruszenia prawa jako rażącego musi posiadać pewne dodatkowe cechy w stosunku do stanu określanego jako zwykłe naruszenie. Rażące naruszenie prawa oznacza wadliwość o szczególnie dużym ciężarze gatunkowym i ma miejsce w razie oczywistego lekceważenia wniosków skarżącego i natężenia braku woli do załatwienia sprawy, jak też w razie ewidentnego niestosowania przepisów prawa (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 5 sierpnia 2021 r., sygn. akt II OSK 151/21, z dnia 27 maja 2021 r., sygn. akt I FSK 644/21; z dnia 23 marca 2021 r., sygn. akt II OSK 2439/20; CBOSA). Takie okoliczności nie zaistniały w niniejszej sprawie. Organ udzielił odpowiedzi na wniosek w ustawowym 14-dniowym terminie, błędnie jednak przyjął, że żądana informacja nie posiada waloru informacji publicznej na gruncie art. 1 ust. 1 u.d.i.p. Nie oznacza to, że organ dopuścił się rażącego naruszenia prawa. Podjęcie przez organ nieprawidłowych czynności względem wniosku o udostępnienie informacji publicznej, czy też nieprawidłowa kwalifikacja żądanej informacji, nie są równoznaczne z naruszeniem prawa w stopniu rażącym.

Wobec powyższego Sąd nie stwierdził podstaw do wymierzenia organowi grzywny na podstawie art. 149 § 2 p.p.s.a. i w tym zakresie skargę oddalił (art. 151 p.p.s.a.) - jak w punkcie 3 sentencji wyroku. Omawiany środek prawny, oparty na zasadzie uznania sędziowskiego, powinien być stosowany w szczególnie nagannych przypadkach zwłoki organu w załatwieniu sprawy, gdy oceniając całokształt działań organu można dojść do przekonania, że noszą one znamiona zamierzonego lub nieuzasadnionego racjonalnie lub prawnie unikania podjęcia rozstrzygnięcia w sprawie, a przy tym istnieje uzasadniona obawa, że bez tych dodatkowych sankcji organ nadal nie będzie respektować obowiązków wynikających z przepisów prawa. W

Sygn. akt II SAB/Wa 1014/25

ocenie Sądu, tego rodzaju sytuacja w realiach niniejszej sprawy nie zachodzi z powodów powyżej wskazanych.

O kosztach postępowania, obejmujących wpis sądowy od skargi (100 złotych) oraz wynagrodzenie pełnomocnika strony skarżącej w stawce minimalnej (480 złotych), Sąd postanowił jak w punkcie 4 sentencji wyroku w oparciu o art. 200, art. 205 § 2 p.p.s.a. oraz § 14 ust. 1 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2026 r., poz. 118).

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Magdalena Morawiec

referent

